

Komisja odrzuca tezę Republiki Węgierskiej, zgodnie z którą podmiot, który nie uczestniczy w wykonaniu zamówienia nie może wykazać, że spełnia minimalne kryteria kwalifikacji polegające na możliwości rzeczywistego postawienia koniecznych środków w chwili wykonania zamówienia. W tym zakresie Komisja kładzie nacisk na to, że ust. 3 art. 48 dyrektywy 2004/18/WE wyraźnie stanowi, iż zamawiający może wykazać dysponowanie środkami innych podmiotów „przedstawiając w tym celu zobowiązanie tych podmiotów do oddania mu do dyspozycji niezbędnych zasobów”. Z powyższego wynika, że podmiot, który wnosi swoje środki może wykazać, że posiada środki, które będzie musiał postawić do dyspozycji w chwili wykonania zamówienia, bez bezpośredniego uczestniczenia w wykonaniu zamówienia.

Komisja wskazuje wreszcie, że sporne uregulowanie krajowe może wywoływać skutki dyskryminujące wobec zagranicznych ubiegających się. Pomimo że odnośne uregulowanie węgierskie ma zastosowanie do wszystkich ubiegających się, to jednak w rzeczywistości ogranicza możliwości uczestniczenia ubiegających się w szczególności w przypadku zagranicznych ubiegających się, ponieważ, co do zasady ubiegający ci nie dysponują w miejscu wykonania zamówienia wszystkimi środkami niezbędnymi dla jego wykonania, z którego to względu w postępowaniach o zamówienie publiczne są zobowiązani do częstszego niż węgierscy ubiegający się zdawania się na możliwości lokalnych i niezależnych od nich podmiotów gospodarczych.

- (¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).
- (²) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 134, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-577/10)

(2011/C 72/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa i C.Vrignon)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ustanawiając art. 137 pkt 8, 138 tiret trzecie, 153 i 157 pkt 3 ustawy programowej (I) z dnia

27 grudnia 2006 r. (¹), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2007 r., Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy postanowień art. 56 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje w skardze, że uregulowania krajowe nakazujące niezależnym usługodawcom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, którzy zamierzają świadczyć tymczasowo usługi w Belgii, uprzednie złożenie deklaracji (deklaracja „Limosa”), stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług.

Komisja argumentuje w pierwszym rzędzie, że kwestionowane przepisy stanowią ograniczenie o charakterze dyskryminacyjnym, ponieważ, po pierwsze, wprowadzają one dodatkowe, uciążliwe formalności administracyjne, zniechęcające dla zainteresowanych niezależnych usługodawców, a po drugie ustanawiają mechanizm kontroli dotyczący wyłącznie usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim, bez obiektywnego uzasadnienia dla takiego odmiennego traktowania.

Skarżąca twierdzi następnie, że takie ograniczenie swobody świadczenia usług, nawet gdyby nie miało charakteru dyskryminacyjnego, nie jest uzasadnione względami interesu ogólnego dotyczącymi zachowania równowagi finansowej systemu ubezpieczeń społecznych, zapobiegania nadużyciom finansowym, czy ochrony pracowników.

(¹) Moniteur belge z dnia 28 grudnia 2006 r., s. 75178.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 6 grudnia 2010 r. — Staatssecretaris van Financiën; druga strona postępowania: L.A.C. van Putten

(Sprawa C-578/10)

(2011/C 72/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: L.A.C. van Putten